D • N

16/8 1950

"Rätten till revolution"

Den belgiska krisens lärdomar

I äldre, naturrättsligt präglad statsvetenskap diskuterades ofta, särskilt i England efter 1600-talets båda politiska omvälvningar, "rätten till revolution". Man hävdade att under vissa förhållanden, då de härskande handlade i strid mot den gudomliga eller naturliga rätten eller statens lagar, undersåtarna hade en juridiskt motiverad och avgränsad rätt att störta den bestående regimen med våldsamma medel. Då demokratiska föreställningar blev dominerande kvarlevde denna tanke i ny form: för att genomföra folkstyrelsen eller trygga den mot tillfälliga usurpationer av makten var det berättigat att använda våld och över huvud illegala metoder. Den synpunkten framfördes under de amerikanska och franska revolutionerna i slutet av 1700-talet, den inspirerade liberaler och socialistiska demokrater i Europa under 1800-talet; den kom fram i den svenska socialdemokratin före den allmänna rösträttens genomförande och i den socialdemokratiska internationalens resolutioner mot fascistiska rörelser efter första världskriget. Ofta förtunnades revolutionen i dessa uttalanden till en generalstrejk — det enklaste medlet för arbetarklassen att genomdriva sin vilja. Stundom förklarade man ett slags revolution i form av en tillfällig diktatur vara befogad för att vid ett socialistiskt maktövertagande hindra kontrarevolutionär verksamhet; vid den tanken snuddade Stafford Cripps för tjugu år sedan och Harold Laski i bok efter bok ända till sin död. I en överdriven, tillspetsad, av marxistisk mystik influerad gestalt möter vi tanken i kommunistisk teori — endast den med våld vunna segern kan ge uttryck åt den verkliga folkviljan, ty denna vilja siktar till socialism, men kan i den kapitalistiska staten inte bli folkets medvetna vilja.

Den belgiska kungakrisen och debatten kring denna illustrerar en sida av denna demokratins problematik. Å ena sidan har man sagt att i en demokrati folkmajoriteten måste bli avgörande; att med våld eller generalstrejk eller andra metoder hindra tillämpningen av majoritetsbeslut är att sätta demokratin ur funktion. Å andra sidan har man sagt att kungen inte följt och inte kan väntas följa den parlamentariska demokratins regler; att hindra kungens återtagande av styrelsen är därför att på lång sikt skydda demokratin. Båda synpunkterna är starkt motiverade. Vi står, om man erkänner ärligheten i parternas argument, vid den punkt då den demokratiska grundsatsen synes upphäva sig själv. Ett majoritetsbeslut som undanröjer demokratin — det är ett dilemma som inte kan klaras med de vanliga formlerna för folkstyrelsen. I Belgien fördunklades problemet av flera faktorer: frågan gällde en parlamentarisk monark, inte en diktator, och det kunde ej med säkerhet visas att denne monark var ovillig att böja sig för de demokratiska konventionerna. I Italien och Tyskland under de avgörande striderna före diktaturernas upprättande 1925 (eller 1922) och 1933 framträdde problemet mera öppet och klart, ehuru inte alldeles ohöljt — ty ingen diktatursträvare av rang har utan varje omsvep förkunnat att han vill avskaffa folkstyrelsen.

För de flesta demokrater lär det synas naturligt att demokratins princip inte längre behöver respekteras då den leder till demokratins förstörande. Det finns, anser man, en gräns för folkets beslutanderätt — folket får inte ge sig under en härskare, lika litet som en enskild person får sälja sig själv som slav. Med denna uppfattning förenas insikten att demokrati inte betyder blott majoritetsstyre, utan också medborgerlig frihet. Saken kan också uttryckas så att majoritetsstyre utan medborgerlig frihet är ett meningslöst ord: vad är en majoritet om det inte finns fri debatt, fria partier, fria val? En majoritet som söker begränsa dessa friheter kan inte längre söka rättfärdigande i demokratins idé; en sådan majoritet är en usurpator likaväl som en genom våld och list triumferande diktator.

Den belgiska krisen ger också en annan erinran. Den rent konstitutionella konflikten fick sin ytterliga skärpa genom att den förknippades med andra motsättningar: partipolitiska, språkliga, religiösa och sociala. Kung Leopold framstod som ett hot mot demokratin, men också som en motståndare till liberaler och socialdemokrater, till valloner, till antiklerikaler, till arbetare; hans namn symboliserade de alldeles särskilda svårigheter under vilka den belgiska demokratin arbetar. Striden kring kungen visade nödvändigheten av en samlande politik, dvs. en politik som tar hänsyn till minoriteterna. I de flesta demokratier kan inte denna lärdom inskärpas i samma drastiska form, men den är överallt lika behövlig och lika väsentlig. För att förebygga en kris för själva folkstyrelsen måste statsmakten handhas så att partistriderna inte blir alltför skarpa, att varje större grupp känner sig ha något inflytande på handlandet, att en regeringsbildning inte blir liktydig med ett maktövertagande, att statsmakten inte blir ett partimonopol.

Hr Sköld och byggnadsregleringen

Finansministerns söndagstal var betecknande för den nuvarande regeringens uppfattning och metoder på den ekonomiska politikens område. Repertoaren från vanstyresåren spelades ånyo upp. Å ena sidan förklarades faran för inflation tack vare regeringens kraftfulla politik inte vara särskilt stor, å andra sidan sades svårigheterna bero på internationella förhållanden, vilkas elakartade verkningar förstärks av de inhemska affärsmännens spekulation. De nuvarande svårigheterna ansåg hr Sköld således bero på prisstegringarna ute i världen till följd av Koreakriget — som om finansministern skulle sväva i okunnighet om att kraftiga inflationstendenser gjort sig gällande i vårt land redan under våren och försommaren.

Vi kan inte stillatigande åse, förklarade hr Sköld vidare, att den internationella prisstegringen "förstärkes hos oss genom en spekulationsvis uppdriven efterfrågan i form av lagerökningar och en mera utbredd investeringsverksamhet". 1948 års "spekulanter och jobbare" har således åter trätt i funktion i den socialdemokratiska propagandan — finansministern vill inte förstå att all mer betydande spekulation är avhängig av eller rättare sagt beroende på misstro till regeringens allmänna ekonomiska politik.

"Ännu så länge", fortsatte hr Sköld, "har tecknen på växande inflationstendenser varit rätt svaga" — förmodligen syftade han på den överrörlighet på arbetsmarknaden som för närvarande väl torde kunna mäta sig med den som förelåg under 1947 och 1948.

Emellertid visade finansministern även på möjliga ingripanden mot en fortsatt ogynnsam utveckling. Visserligen sade han sig hoppas att de nu vidtagna åtgärderna på kreditpolitikens område — vilka han föreläste om i ordalag som var direkt lånade från folkpartiledaren, dvs. försvarade de tankegångar hr Sköld polemiserade mot så sent som i maj i år — skulle visa sig tillräckliga. Men i förgrunden för hans planering trädde ett annat åtstramningsmedel, byggnadsregleringen. "Nu får vi hoppas att det skall bli möjligt att med de vidtagna åtgärderna hålla vår samhällsekonomiska balans. I annat fall måste ytterligare skärpningar vidtas, varvid investeringarna i byggnader ånyo kommer i förgrunden." Det är samma tanke som för kort tid sedan framfördes av statsministern. En skärpt byggnadsreglering är tydligen det enda varom enighet råder inom den förvirrade regeringen, där en av ministrarna med iver talar för den rundabordskonferens som andra ställer sig avvisande till.

Förkärleken för byggnadsreglering — "denna kalk", som finansministern kallade åtgärden — beror på att byggnadsområdet är den enda del av investeringsområdet som man kan komma åt någorlunda enkelt med administrativa ingripanden. Detta är förklaringen till att just byggandet och särskilt bostadsbyggandet under de gångna åren av socialdemokratisk planhushållning blivit det mest eftersatta området — i kanslirådet Ekdahls arbete "Bostadsbristen och den ekonomiska politiken" klargörs detta samband på ett utomordentligt sätt. Den återhållsamhet i fråga om bostadsbyggande som 1946 nödvändiggjordes av den svåra situation som vanstyrespolitiken då lett till har medfört en allvarlig eftersläpning på området. Detta förhållande gör tanken på en förnyad skärpning särskilt beklämmande.

Homosexualiteten i brännpunkten!

Läs denna gripande och avslöjande skildring av kvinnlig homosexualitet, vilken bl't en erkänd, klassisk bok på detta område.

Radclyffe Hall

ENSAMHETENS BRUNN

Ny upplaga

"Intet brister förvisso i författarinnans ärlighet, men hennes takt och urskiljning är så beundransvärda, hennes stil så glänsande, hennes ångest och medkänsla så äkta, att man själv för en gångs skull känner sig gripen."

Dr Bertil v. Friesen i GP.

TIDEN 15: —, inb. 19: —

PRESSGRANNAR

Till sin upprinnelse har den nuvarande högkonjunkturen intet samband med Koreakriget och den nu påbörjade upprustningen, skriver Handelstidningen (fp):

Den började långt dessförinnan och är närmast att tolka som en följdverkan av den stora europeiska valutanedskrivningen och övergången till en friare utrikeshandel. I så måtto vilar den ökade livaktigheten inom handel och industri på en sund basis. De olägenheter som yppat sig ha varit av begränsad karaktär. Det har t. ex. blivit ont om papper i landet. Efterfrågan utomlands har varit så stor att hemmaförbrukningen icke kunnat tillgodoses. Vidare har kreditgivningen ökats och en viss dragning uppåt kunnat förspörjas beträffande partipriserna. Sådant kan om man så vill tolkas som inflationssymptom men knappast som något allvarligt hot mot jämvikten i samhällsekonomien. Ett framåtgående näringsliv förutsätter en viss rörlighet. Det måste finnas så pass mycket svängrum att nya initiativ komma till sin rätt och att önskvärda utvidgningar och omställningar kunna genomföras. Fastlåsta, orörliga priser och räntor höra icke naturligt samman med en progressiv ekonomi.

Läget blir ett annat om en uppåtgående konjunktur av detta slag smälter samman med en plötslig expansion inom den offentliga hushållningen, fortsätter kollegan:

En marknad, där varutillgången nätt och jämnt täcker efterfrågan, tål illa vid att staten placerar stora beställningar å råvaror och olika industriella tillverkningar för försvarsändamål och sedan pockar på att dessa leveranser skola fullgöras med förtursrätt.

Samma reflexion gäller om de statliga utgiftsökningarna kommer in i omvänd ordning, dvs. i stor utsträckning bildar grunden för en konjunkturrörelse som sedan kommer i gång även av andra skäl. Det är detta som gör konjunkturpolitiken så besvärlig att handskas med: åtgärder som tillgrips för att motverka en fruktad utveckling kan i stället komma att driva på en icke förutsedd, rakt motsatt utveckling. Så var fallet hos oss från 1945 på grund av hr Myrdals lika felaktiga som tvärsäkra profetior.

Samverkan i fråga om försvaret borde även gälla det inre försvaret mot kommunisterna, framhåller Eskilstuna-Kuriren (fp):

Då det är självklart, att de kommande överläggningarna mellan partiledningarna icke kunna förbigå den kommunistiska faran och vad som måste göras för att bemästra denna, är det också uppenbart att statsministern icke kan möta upp i denna sak med sin tidigare arroganta inställning. Han får verkligen bemöda sig om att övervinna sig själv och även i denna sak ta oppositionens inställning på allvar. Kampen mot de rödas förehavanden är ingenting, som kan förbehållas socialdemokraterna, allraminst sedan det gång på gång visat sig att de, när det gäller deras egna taktiska intressen, sakna moralisk kraft att motstå frestelserna till samarbete. Så länge den socialistisk-kommunistiska fraterniseringen i Stockholm fortsätter kan socialdemokratien aldrig inge en känsla av pålitlighet på det viktiga avsnitt av vår inre och yttre säkerhet, som det här är fråga om.

Från liberalt håll har man hela tiden velat en sådan samverkan; professor Ohlins interpellation under vårriksdagen gav statsministern ett utmärkt tillfälle att visa samarbetsvilja i denna viktiga fråga. Den gången avvisades inviten med arrogans och undanflykter.

Ett styrkebälte, kallar Morgon-tidningen (s) kollektivanslutningen:

När man på borgerligt håll för inte så länge sedan återupptog offensiven mot detta samarbete och t. o. m. på sina håll krävde lagstiftning mot fackföreningarnas kollektivanslutning till det socialdemokratiska partiet så hade man säkert klart för sig, att skulle man lyckas med en sådan framstöt så skulle borgerligheten kunna inregistrera en av sina största framgångar på många, många år. Betet var emellertid för grovt och ingen nappade. Det hade föga betydelse att kommunisterna från stranden applåderade de folkpartistiska fiskarna. Den samverkan mellan facklig och politisk arbetarrörelse som bestått så länge är alltjämt bestående. Varje arbetare som vill se och har förmåga att se måste också erkänna, att det är tack vare denna samverkan som arbetarklassen i vårt land förmått att flytta fram sina positioner till det läge där de i dag befinner sig. Denna samverkan har varit ett styrkebälte som icke får sprängas.

Vore fackföreningsmedlemmarnas samhörighetskänsla med det socialdemokratiska partiet så stark som det påstås, skulle kollektivanslutning givetvis vara överflödig. Inget aldrig så vackert tal kan dölja den enkla sanningen: kollektivanslutningen utgör ett medel att få oviliga arbetare till partimedlemmar. Genom att kräva aktivitet för att slippa medlemskap får man med alla de passiva eller för trakasserier oroliga som eljest aldrig skulle gå in i partiet.

Det är bara i de högsta inkomstklasserna det inte lönar sig att arbeta, tror Aftontidningen (s). Där kan marginalskatten bli 70 procent:

Med kommunalskatten blir det 80 proc., och av en inkomstökning på en tusenlapp får inkomsttagaren själv behålla endast 200 kr. Det kan bli dåligt betalt för en extra arbetsansträngning. I de lägre inkomstklasserna är avbränningarna mindre. Den som har 7.000 kr. i inkomst vilket kan antagas innebära ett beskattningsbart belopp av 3.000—4.000 kr. slipper undan med 140 kr. av en extra tusenlapp i statsskatt och får själv behålla 860 kr. Mellan de båda punkterna ligger alla de olika grader, som betingas av progressionen.

Den socialdemokratiska tidningen glömmer att 7.000-kronorsmannens extra tusenlapp om det vill sig illa kan beröva honom sociala förmåner till belopp som gör att hela merförtjänsten försvinner — eller t. o. m. förvandlas till förlust. Tidningen låtsas också ha glömt den Gallupundersökning som visade att omkring 20 procent av de LO-anslutna arbetarna betraktar marginalskatten som ett argument mot övertidsarbete.

MARTHA GRAHAM, den moderna dansens 40-tal

Av danskonstnärinnan BIRGIT ÅKESSON

Martha Graham.

RIDÅN ska gå upp, och man väntar på att den om en stund ska avslöja en säregen personlighet. Det är urpremiär för Europa i Paris på Théâtre des Champs-Elysées för den amerikanska danskonstnärinnan Martha Graham och hennes grupp. "Errance dans le labyrinthe" (Irrande i labyrinten) är första dansen, en duo med henne själv och en manlig gruppmedlem. Jag plockar ut denna dans för att förmedla hennes konstnärskap.

Orörlig i fonden står hennes magnetiska kvinnogestalt, sluten i sin uppgift. Hon behärskar hela scenen även utan att röra sig, och man har inget annat att göra än att ställa in sig för att ta emot. Några enkla huvudrörelser följer, och man upplever överlägsenheten i att välja just denna dans till entrédans. Isamu Noguchi har gjort scenbilden. I bakgrunden är en bruten vertikal linje, till vänster in på scenen en abstrakt skulptur i form av ett V, till höger några minoiska figurer i luften, sammanhållna av linjer som ger rymdförnimmelser. På golvet ett vitt, ett par centimeter brett band, lagt i en vågig linje. Efter de enkla inledningsrörelserna vid bakgrundens linje utvecklar sig snart hennes komplicerade rörelseart helt abstrakt till sitt formspråk. Det ödesbetonade rummet tar emot hennes sökande, brutna rörelser, som är olika allt annat man sett. Innehållet i denna dans är Minotauroslegenden. Med egendomligt knyckiga rörelseimpulser, ofta förlagda till mellangärdet, skjutes armbågarna uppåt, utåt och blir betonade i vilka lägen som helst. Hon håller hela bålen spänt sträckt över höften. Benet går liksom under taket av bäckenet och sträckes framåt i regel med hälen energiskt före. Detta är så "Grahamskt". Man känner naturligheten för henne att röra sig så, och man anar det stora arbete som ligger bakom detta noggrant utarbetade system. Hon är avmätt i sin rytm, mer än tvekande. Hon rör sig med parallella fötter och är orädd för rummet. Mer dramatisk än lyrisk. När hon har behov av avspändhet sker det med spändhet analogt med hennes inre.

Snart irrar hennes fötter över bandets böljande linje och följer den till dess ända, som är fäst vid skulpturen. Minotauren kommer in, en svårdansad roll med de upphängda armarna över ett axelok i benliknande form. Hans huvud har en stor tjurmask. Dramat driver honom in och ut på scenen. Bandet vecklar Graham upp, och det hänges slutligen på skulpturen när ett av dansens starkaste moment är förbi. Det är när Graham svänger sig dansande upp på tjuren, på vilket sätt hon gör detta, och den duo som därpå följer gav mig ett outplånligt intryck. I stora dynamiska kurvor, stående, sittande på honom, nedlägger hon djuret. Brett anlagda former stelnar i luften och kan ej beskrivas. Hon är otroligt tekniskt skicklig. En fabulös hoppteknik.

Den moderna dansen är ur den klassiska dansens synvinkel experimentell. Man förstår att de klassiskt intresserade har svårt att fatta den i dess helhet. Det har dock redan östs åtskilligt ur Graham. I företalet till Grahams program skriver den klassiskt skolade Agnes de Mille: "Jag hade aldrig varit den jag är utan Graham. Robbins inte heller och inte Tudor, inte ens Balanchine."

Man kan gott säga att sen Wigman, som utgör 20- och 30-talet, finns det ej någon betydande företrädare för den fria dansen i Europa, och det beror väl mest på att denna den s. k. moderna dansen fordrar en självständigt skapande personlighet. Epigonerna har inte haft förutsättningar nog. Danskonsten är verkligen internationell. Graham fortsätter utan vetskap om Wigman utvecklingen i USA. Wigman kom från Labanskolan och Graham från Denishawnskolan. Första gången hon träffade Wigman var då denna med så stor framgång turnerade omkring 1931 i USA. Vid denna tid hade Graham redan funnit sin form, var mycket omtalad och diskuterad. I hennes program ingick den för hennes utveckling så betydelsefulla gruppdansen

Scen ur "Den mörka ängen".

"Primitive Mysteries". Solodanser som "Lamentation" (musik Kodály), "Harlequinade" (musik Toch), "Rhapsodies" (musik Béla Bartók) m. fl. är från detta år. Hon uppträdde då mest med solodanser, numera uteslutande med gruppdanser. Naturligtvis var hennes konstnärskap relativt ungt. Wigman stod på höjdpunkten, och i Europa på 30-talet talade man om Graham som Amerikas Wigman. I jämförelse med den Wigmanska expressionismen från 20- och 30-talet är hon mycket mer tillbakahållen, dämpad och blir aldrig på samma våldsamma sätt "skriket" självt. Hon är därför mer knapp, ihopdragen, avlyssnande sitt inre. Med sin freudianska livssyn griper hennes danskonst ej heller omedelbart. Den är reflekterande, undergiven, där Wigman är konstaterande. Den nietzscheanska Wigman var, direkt och hänsynslöst, och så behandlade hon även dansens medel. Bägge är milstolpar och frapperande scenpersonligheter. Expressionismen med sin spända känsla är bägges utgångspunkt och beröringspunkt och för dem på olika vägar till "teater". I fråga om scenbilden fortsatte Wigman mer Duncans linje och uteslöt all rekvisita, vilket ej Graham gör. Den är t. o. m. en betydande del i hennes dans. Graham är 40-talet i den moderna dansen. Hon är sin ångest trogen och betyder detsamma som Eliot inom litteraturen. Hennes dans är högst aktuell.

Danskonsten genomgår samma utvecklingsperioder som annan konst eller tvingas in även den under det tiden har behov av. Dyrkande det omedvetna blir 40-talet den tryckande ensamheten, sig själv aldrig utlösande. Det ogripbara i tillvaron är något speciellt gynnsamt att tolka i dans. Man märker även hos Graham att så snart innehållet tangerar detta löser hon det abstrakt med rörelsens egna medel. När hon emellertid överleder dessa perioder förekommer en avbrytning, om än aldrig så skickligt gjord. Den är t. o. m. avsiktlig hos henne. Händelseförloppet sammanhåller. Hon undviker ej att direkt beröra den uppställda scenrekvisitan. Det är här man talar om henne som skådespelerska. Hennes dans är ofta symbolisk, så även scenuppsättningen. Man kan säga med tanke på hennes scenrekvisita att hon är abstraherad teater. Jag har förr tänkt på att det vore intressant undersöka hur mycket danskonsten ända från den initiativrike Djagilev, ja varför inte från Duncans tid (hennes inflytande på Craig), egentligen varit en rik tillgång för teaterns, skådespelets scenuppfattning. Ofrivilligt kommer man på en sådan tanke när man ögnar igenom dr Georg Ambergs magnifika bok, utgiven i USA, om balettens scenbild och kostymer från Djagilev fram till våra dagar. Jag tror dansen genom sin exklusivitet varit ett betydelsefullt tillskott till utvecklingen, och när man i dag konfronteras med Graham tänker man på kommande inflytande. Dansens scenrum måste nämligen vara ytterst finstämt. Rörelsen behöver volym. Såväl Calder som Miró och i synnerhet Noguchi har gjort scenuppsättningar till Graham.

Kostymerna tillkommer oftare på initiativ av Graham själv. Hon tycker om att utexperimentera dem i det hon spänner tygerna direkt på kroppen, i synnerhet trikå. Dock får man aldrig se annat än hos de kvinnliga kjolar, mer eller mindre långa, hos henne själv alltid fotsida. En kostymidé kan man se hur den förändrad återkommer. Den tycks börja i hennes dans "Lamentation". Det är ett rundstickat fotsitt trikåstycke, som hon dansar i precis som det är. Hon dansar med det, ty dess ytterlinje ingår som formeffekt i dansen. Denna dans är den enda som upptagits på film. Samma idé, denna gång inneslutande fyra dansande, förekommer i "Kung Lear". Ett flera meter brett rundstickat trikåstycke, rött, symboliserande släktskapen. Samma tygstycke användes i olika avsnitt av dansen till olika ändamål. En gång höljes det symboliskt över den dansande och blir en sarkofag. I "Les arcanes du cœur" vecklar hon ut sig i ett liknande trikåstycke, väl en 6 meter långt, symboliserande att hon ej undgår sig själv, sitt förflutna. Skillnaden är stor mellan henne och Kreutzberg, vilken även begagnat sig av tyg för en viss effekts skull. Men han hade det för att förstora rörelsen, då Graham ger tyget en symbolik. När Kreutzberg sätter en krona på sitt huvud i "Königlicher Tanz" tar Graham en förvriden trädgren och snor håret som tång in i grenarna. I andra danser förlänger hon sitt hår och drar ihop det över ena sidan (Les arcanes du cœur). Graham älskar sitta på bänkar eller liknande ting. Hon har även i sina tidigare danser använt ett rep slakt hängande över scenen med en grindliknande träkonstruktion i mitten. På den utför hon en del av dansen.

I många år har man (åtminstone i London, dit hon efter Paris for) velat få Graham till Europa. Man har lärt känna henne genom elever, men inte alltid de bästa. Nu kom hon äntligen. Då ville ödet spela henne ett spratt, hårdast för oss som vet hur svårt det blir att få henne till Europa igen. På urpremiären i Paris i sista dansen skadade hon sitt knä, som redan förut var överansträngt. Scener med sluttande golv är en ovanlighet i Amerika. Själv hade jag tänkt sitta på teatern veckan ut. Nu fick jag träffa henne personligen desto oftare. Redan sen min vistelse i New York kände jag henne och hade sett henne undervisa. Men upplevelsen av en dansafton är stark nog att ha låtit ännu en ridå gå upp i mitt inre. I den står hon för alltid livslevande, utstrålande denna sällsynta magi som endast scenens få utvalda förmår. Och jag minns hennes ord en dag vi satt och pratade: "Den som inte upplever scenens lagar kan aldrig få dem förmedlade. Rörelsen är en bumerang. Först då den går tillbaka till kroppen har den nått rummet. Rörelsen är ej det som bara flyger ut från kroppen. Scenen är inte linjer. Den är rörelsen, som går tillbaka. Detta gäller all konstnärlig dans. Det är bara så sällsynt, i synnerhet hos den klassiska baletten."

DAGENS NYHETER

TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: Dagenyheter.
Postgiro nummer 1616 (för annonser), 1617 (för prenumeration)

Chefredaktör: Herbert Tingsten. (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Kihlberg.
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Hedman.
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Heilborn.

PRENUMERATIONSPRISER
A Stockholmsupplagan
Månad .. 4: 75 Kvartal .. 13: 75
Halvår .. 27: — Helår .... 54: —

SENASTE ANNONSPRISLISTA daterad 12/5 1950 tillhandahålles på begäran.

Dagens Nyheters tryckeri, Sthlm.

Estelle Bernadotte hem med "Stockholm"

Grevinnan Estelle Bernadotte med sönerna Folke och Bertil, som tillbringat sommaren i Amerika, befinner sig bland de ca 375 passagerarna på "Stockholm".

Fartyget avgick från New York den 9 augusti och väntas anlända till Göteborg på torsdagsförmiddagen. I övrigt märks astronomen professor Bertil Lindblad, som återvänder efter studier vid Mount Wilson Observatory i Pasadena, Kalifornien.

Bland passagerarna på Svenska Lloyds "Britannia", som på tisdagskvällen avgick till England, var författaren Eyvind Johnson och generalsekreteraren i gruvarbetarinternationalen, sir William Lawther.

På onsdagsmorgonen återkommer till Sverige med "Saga" det svenska ryttarlaget, som varit i Dublin och tävlat. (TT. Göteborg.)

Västerviks kyrkofullmäktige har beslutat att för 125.000 kr. låta belägga Nya kyrkans tak med kopparplåt. Det nuvarande plåttaket slets fullkomligt sönder under en decemberstorm förra året. För att förbättra akustiken skall samtidigt sex mikrofoner och 33 högtalare installeras i kyrkan. (DN. Västervik.)

Till Sveriges Författare!

ÅHLÉN & ÅKERLUNDS FÖRLAG

erinrar om att förlagets

VÄRLDSNOVELLPRISTÄVLAN

om det internationella

5000-dollarpriset

utgår den 31 augusti 1950.

Det svenska deltagandet organiseras som en svensk novellpristävlan.

Av de insända novellerna utväljes 10 noveller för prisbedömning. Bland dessa 10 manuskript utses tre manuskript för den internationella tävlingen. Dessa tre noveller prisbelönas var och en med 1.500 kronor, varvid prissumman även innefattar internationell publiceringsrätt i till det internationella konsortiet anslutna tidskrifter och tidningar. Återstående sju manuskript belönas med 500 kronor vardera. Prissumman innefattar svensk publiceringsrätt.

Tävlingsmanuskripten skall vara insända till Åhlén & Åkerlunds Förlagsredaktion i slutna kuvert märkta "Världsprisnovellen" senast den 31 augusti 1950.

Varje manuskript skall åtföljas av en sluten namnsedel, som även skall innehålla en försäkran om att det utgör en hittills inte publicerad originalnovell av författaren.

ÅHLÉN & ÅKERLUNDS FÖRLAG

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.